

«ΘΑ ΕΡΘΕΙ Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ Η ΣΙΩΠΗ ΜΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ ΠΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΠΝΙΓΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ»

Αύγουστος Σπáις

Τις τελευταίες δεκαετίες, το μοντέλο της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας ακολουθεί φθίνουσα πορεία. Οι διαδοχικές, επαναλαμβανόμενες, αλληλοτροφοδοτούμενες, εγγενείς του συστήματος, κρίσεις (διαρκής πολεμική συνθήκη, πυρηνική απειλή, χρηματοπιστωτική, περιβαλλοντική, υγειονομική κρίση κλπ.) συνθέτουν τη νέα παγκόσμια πραγματικότητα. Στο πλαίσιο αυτό, κράτη και διακρατικές συμμαχίες (υφιστάμενες, ή υπό σύσταση) προσπαθούν να προσαρμοστούν και να διαχειριστούν τη νέα συνθήκη ενισχύοντας ταυτόχρονα τη γεωστρατηγική θέση τους στον παγκόσμιο χάρτη. Το αποτέλεσμα είναι η κλιμάκωση των πολεμικών συγκρούσεων σε διεθνές επίπεδο και η κατακόρυφη αύξηση των εξοπλισμών και των στρατιωτικών δαπανών παγκοσμίως. Οι πρόσφατες εξελίξεις στο ρωσοουκρανικό μέτωπο και τη Μέση Ανατολή εγκυμονούν τον κίνδυνο κλιμάκωσης και συμμετοχής των κυριαρχικών μπλοκ σε μία διευρυμένη στρατιωτική σύρραξη.

Συγκεκριμένα, δύο και πλέον χρόνια μετά την στρατιωτική εισβολή του ρωσικού κράτους στην ουκρανία, οι πολεμικές συγκρούσεις συνεχίζονται με σφοδρότητα απαριθμώντας εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς της τάξης μας από τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα. Την ίδια στιγμή, η ανθρωποσφαγή που διεξάγει το ισραηλινό κράτος στη γάζα συνεχίζεται, με 1,5 εκατομμύριο παλαιστίνιους να βρίσκονται εκτοπισμένοι στην περιοχή της Ράφα ενώ ο αριθμός νεκρών και τραυματιών αυξάνεται αδιάλειπτα. Η πολλαπλή προαναγγελθείσα από τον Νεντανιάχου εισβολή στη Ράφα είναι προ των πυλών ενώ η εμφάνιση λιμού και επιδημιών, με τις υπάρχουσες συνθήκες διαβίωσης, είναι θέμα χρόνου για τον πληθυσμό της Γάζας. Η γενίκευση του πολέμου στη Μέση Ανατολή με την εμπλοκή του ισραηλινού κράτους και άλλων μουσουλμανικών κρατών, επικρεμάται ως απειλή.

Το διαρκώς εξοπλιζόμενο ελληνικό κράτος εμπλέκεται ενεργά τόσο στο ρωσο-ουκρανικό μέτωπο όσο και στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής από κοινού με τους νατοϊκούς του συμμάχους. Στον πόλεμο της ουκρανίας στάλθηκε άμεσα πολεμικός εξοπλισμός, το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης μετατράπηκε σε κόμβο του NATO και της ΕΕ για τη στήριξη των ουκρανικών στρατευμάτων (αποστολή οπλικών συστημάτων, διακίνηση εμπορευμάτων κλπ.). Αντίστοιχα, από τις πρώτες μέρες της εισβολής του ισραηλινού στρατού στην παλαιστινιακά εδάφη, το ελληνικό κράτος έσπευσε να αναγνωρίσει τη θέση του ισραηλινού κράτους για «το δικαίωμά του στην αυτοάμυνα». Παράλληλα παρέιχε και συνεχίζει να παρέχει στρατιωτική στήριξη μέσω των βάσεων της Σούδας, της Ελευσίνας και της Λάρισας, με την τελευταία να έχει επιλεγεί ως έδρα της χερσαίας διοίκησης για την ευρωπαϊκή στρατιωτική αποστολή κατά των επιθέσεων που εξαπολύονται από τους Χούθι. Στο πλαίσιο της συγκεκριμένης επιχείρησης έχουν σταλεί από το ελληνικό κράτος φρεγάτες στην Ερυθρά Θάλασσα και την Ανατολική Μεσόγειο.

Αφενός η διαρκής πολεμική συνθήκη και αφετέρου οι αλληπάλληλες δομικές κρίσεις δημιουργούν συνθήκες μέσα στις οποίες τα κράτη και οι καπιταλιστές επιτείνουν τον μεταξύ τους ανταγωνισμό και ταυτόχρονα την επίθεση στην τάξη μας. Το κρατικοκαπιταλιστικό σύστημα αναδιαρθρώνεται με το λεγόμενο κοινωνικό κράτος να υποχωρεί ολοένα και περισσότερο.

Οι συνέπειες της κατάρρευσης ακόμα και των προσχηματικών ψυχίων των παροχών του «κράτους πρόνοιας» έχουν ως αποτέλεσμα την επίταση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης της τάξης μας και την περαιτέρω φτωχοποίηση της. Η ακρίβεια, η ραγδαία αύξηση των τιμών για την ικανοποίηση βασικών αναγκών σίτισης και στέγασης, οι υπέρογκες τιμές των ενοικίων, οι εξώσεις, η αύξηση της τιμής του πετρελαίου, η μείωση της ποσότητας των εισαγόμενων αγαθών και το δυσβάστακτο ενεργειακό κόστος αποτελούν τη ζοφερή πραγματικότητα που βιώνουμε καθημερινά οι από τα κάτω.

Η όξυνση της εκμετάλλευσης της τάξης μας ωστόσο γίνεται εμφανής και στις υφιστάμενες εργασιακές συνθήκες. Συγκεκριμένα, τη σκυτάλη των αντεργατικών νομοσχεδίων του ΣΥΡΙΖΑ πήρε η παρούσα κυβέρνηση της ΝΔ με τους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, οι οποίοι περιλαμβάνουν τη θεσμοθέτηση του 10ώρου και των απλήρωτων υπερωριών, τη νόμιμη εργασία 13 ωρών την ημέρα στον ίδιο εργοδότη με διαφορετικές συμβάσεις, την κατ' εξαίρεση απασχόληση την Κυριακή, το ηλεκτρονικό φακέλωμα και τον έλεγχο των σωματείων από κράτος και εργοδοσία, την κατάργηση της δυνατότητας ελέγχου του εργοδότη σε περίπτωση καταχρηστικής απόλυσης, τις αυστηρότερες προϋποθέσεις για δικαίωμα στην απεργία (ως συνέχεια του "περί απαρτίας του 50%+1 στις Γενικές Συνελεύσεις" της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ), τον περιορισμό προστασίας της συνδικαλιστικής δράσης και την ποινικοποίηση παρεμπόδισης των απεργοσπαστών.

Οι ζωές μας για τα αφεντικά είναι αναλώσιμες, γεγονός που καταδεικνύεται και από την ανησυχητική αύξηση των εργατικών δολοφονιών καταγεγραμμένων και μη. Σχετικά με τα καταγεγραμμένα εργατικά δυστυχήματα το 2023, αυτά ανήλθαν σε 179, καταγράφοντας αύξηση 72% σε σύγκριση με το 2022 (104 θάνατοι). Αναφορικά με τους σοβαρούς τραυματισμούς, το 2023 έφτασαν τα 287, αριθμός αυξημένος κατά 105% σε σχέση με το 2022 (140). Στον θλιβερό αυτό απολογισμό έρχονται να προστεθούν οι περισσότεροι από 30 νεκρούς και 60 σοβαρούς τραυματίες μέσα στο 2024.

Στην ίδια κατεύθυνση μεγιστοποίησης των κερδών των κυρίαρχων επιχειρείται η πλήρης ιδιωτικοποίηση τόσο της εκπαίδευσης όσο και της υγείας, στις οποίες θα δύνανται να έχουν πρόσβαση μόνο οι έχοντες την οικονομική δυνατότητα. Πιο συγκεκριμένα, η παράκαμψη του άρθρου 16 που άνοιξε τον δρόμο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και η θεσμοθέτηση της λειτουργίας των απογευματινών χειρουργείων από κοινού με τα (νόμιμα πλέον) φακελάκια, τις επιπρόσθετες εξετάσεις και τις επεμβάσεις που δεν παρέχονται από δημόσιες δομές, εξαλείφουν τις όποιες αμυδρές και συνεχώς συρρικνούμενες κρατικές παροχές. Παράλληλα, την ίδια στιγμή που εκκωρείται σχεδόν αποκλειστικά η διαχείριση υπηρεσιών και αγαθών σε ιδιώτες, η ευθύνη των πολιτικών επιλογών και των παραλείψεων του κράτους που οδήγησαν σε πολυάριθμους θανάτους γίνεται προσπάθεια να μετακυληθεί σε μας τους ίδιους/ες μέσω του αφηγήματος της ατομικής ευθύνης (για την έξαρση της Covid19, για φυσικές καταστροφές, τα Τέμπη, το Μάτι).

Όσον αφορά στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες και αντιστάσεις, αντιμετωπίζονται κατά την πάγια τακτική του κράτους μέσω των κατασταλτικών μηχανισμών για τους οποίους δαπανώνται όλο και περισσότερα κρατικά κονδύλια το τελευταίο χρονικό διάστημα. Μόνο οι προσλήψεις αστυνομικών τα τελευταία χρόνια ανέρχονται σε αρκετές χιλιάδες με ταυτόχρονη αναβάθμιση του εξοπλισμού των σωμάτων ασφαλείας και τη δημιουργία νέων (πανεπιστημιακή αστυνομία). Η κατά μέτωπο επίθεση στους καταπιεσμένους κι εκμεταλλευόμενους εντείνεται και οι κρατικές δολοφονίες αποτελούν πλέον κοινό τόπο για τους κυρίαρχους (Μάγγος, Σαμπάνης, Φραγκούλης, Μιχαλόπουλος, Μανιουδάκης, Πύλος). Οι μπάτσοι δρουν ανεξέλεγκτα με τις ευλογίες και την αμέριστη στήριξη της

εκάστοτε κυβέρνησης. Οι άγριοι ξυλοδαρμοί, η απαγόρευση κινητοποιήσεων, η επανειλημμένη εισβολή σε πανεπιστημιακούς χώρους (συνοδευόμενη από ρίψη χημικών και συλλήψεις) και οι απαγγελίες ανύπαρκτων κατηγοριών έρχονται να προστεθούν στις πρόσφατα ψηφισθείσες αλλαγές του ποινικού κώδικα, με τις οποίες επιβεβαιώνεται η συνεχώς σκληρότερη στάση του κράτους ενάντια στους αγωνιστές/ριες που στρέφονται με τη δράση τους ενάντια στο κρατικο-καπιταλιστικό σύστημα. Καταδεικνύουν παράλληλα και την κρατική προσπάθεια τρομοκράτησης, μέσω της αυστηρότερης ποινικής μεταχείρισης, καθενός και καθεμιάς που θα αποφασίσει να αντισταθεί έμπρακτα στην εξαθλίωση και την καταδυνάστευση της ζωής του/της.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Τα γεγονότα του 1886 στην πλατεία Χειμάρκετ όπως και το σύνολο των αγώνων των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων του παρελθόντος (από την παρισινή κομμούνα μέχρι τη μαχνοβσίνα και την ισπανική επανάσταση) παραμένουν κινηματική παρακαταθήκη για τους αγώνες του σήμερα. Όσο υπάρχει κράτος, καπιταλισμός και εξουσία, όσο υπάρχει εκμετάλλευση και καταπίεση θα υπάρχει η αναγκαιότητα να εγείρονται αντιστάσεις, να ορθώνονται οδοφράγματα, να διασυνδέονται και να συλλογικοποιούνται οι αγώνες της τάξης μας στην κατεύθυνση της κοινωνικής επανάστασης. Αγωνιζόμαστε στο σήμερα σε κάθε κοινωνικοπολιτικό πεδίο δραστηριοποίησής μας: στην εργασία, στα σχολεία, στις σχολές, στις γειτονίες συλλογικοποιώντας τις αντιστάσεις και τα προτάγματά μας. Συγκροτούμε, στηρίζουμε, συμμετέχουμε στα σωματεία μας, σε συνελεύσεις γειτονίας, σχολών και σχολείων, σε πολιτικές, κοινωνικές και ταξικές συλλογικότητες, χωρίς λογικές κομματικής διαμεσολάβησης και αυτόκλητων «ειδικών της πολιτικής και του συνδικαλισμού», χωρίς αντιπροσώπευση και ιεραρχία.

Παρόλο που δεδομένα οι μερικοί- διεκδικητικοί αγώνες είναι από τη φύση τους αποσπασματικοί και εύκολα αφομοιώσιμοι από τους κυρίαρχους, ως αναρχικοί/ές στοχεύουμε στη διασύνδεση αυτών των αγώνων και την ριζοσπαστικοποίησή τους στην κατεύθυνση της καταστροφής κράτους και κεφαλαίου, στην κατεύθυνση της κοινωνικής επανάστασης. Θεωρούμε ότι είναι ζωτικής σημασίας τόσο στην κατεύθυνση της άμεσης βελτίωσης των όρων ζωής της τάξης μας, όσο και στην κατεύθυνση της ριζοσπαστικοποίησης των συνειδήσεων και της απόκτησης εμπειριών αγώνα.

Μέσα από τις συλλογικότητες, τα σωματεία, τις συνελεύσεις μας προεικονίζουμε την κοινωνία, τις αξίες και τις σχέσεις για τις οποίες αγωνιζόμαστε χτίζοντας τον νέο κόσμο μίας ακρατικής, αταξικής, ανεξουσίας κοινωνίας στο κέλυφος του παλιού και σαθρού κόσμου της εξουσίας, της εκμετάλλευσης και της ανελευθερίας. Δεν τρέφουμε εκλογικές αυταπάτες ότι οι όποιες από τα πάνω μεταρρυθμίσεις και νόμοι ή ότι οι όποιοι/ες πολιτικοί διαχειριστές της εξουσίας μπορούν να λειτουργήσουν ποτέ στην κατεύθυνση της κοινωνικής χειραφέτησης και αυτοδιεύθυνσης. Κανένα κράτος σε οποιαδήποτε μορφή ιστορικής έκφασής του δεν αυτοδιαλύθηκε ούτε ποτέ λειτούργησε απελευθερωτικά για τους από τα κάτω. Γι' αυτό, όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός, όσο υπάρχει οικονομική, πολιτική και κοινωνική εκμετάλλευση και καταπίεση, μονόδρομο για την τάξη μας αποτελεί η κοινωνική επανάσταση για την οριστική και αμετάκλητη καταστροφή και εξάλειψή τους. Αυτή η επανάσταση δεν αποτελεί μία χιμαιρική στιγμή εφόδου στα χειμερινά ανάκτορα υπό την καθοδήγηση κάποιας πεφωτισμένης επαναστατικής πρωτοπορίας, αλλά αντίθετα συνιστά μία διαρκή κοινωνικοπολιτική και αξιακή διαδικασία συλλογικού και ατομικού αγώνα, οργανωτικής αναβάθμισης, ριζοσπαστικο-

ποίησης των συνειδήσεων, επαναπροσδιορισμού των αναγκών, διεύρυνσης των πεδίων ελευθερίας για όλους και όλες. Είναι ο αγώνας για την καταστροφή του κράτους και του καπιταλισμού, για τον συνολικό μετασχηματισμό των κοινωνικών σχέσεων (πολιτικών, οικονομικών, διαπροσωπικών), για μια κοινωνία πολιτικής ελευθερίας, οικονομικής ισότητας και κοινωνικής αλληλεγγύης.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Όλοι/ες στους δρόμους

1Η ΜΑΗ 1886, ΜΕΡΑ ΞΕΣΗΚΩΜΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟ

1η Μάη 1886: ένα τεράστιο κύμα απεργιών εκδηλώνεται αρχικά στην πόλη του Σικάγο (η οποία και αποτελούσε το μεγαλύτερο βιομηχανικό κέντρο των ΗΠΑ) και επεκτείνεται ραγδαία στο σύνολο σχεδόν της χώρας. Κύριο αίτημα των απεργών, οι οποίοι στο Σικάγο μόνο ξεπέρασαν τους 400.000, ήταν το 8ωρο και η βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Αποκορύφωμα των μαζικών και δυναμικών αυτών αγώνων της τάξης μας υπήρξε η διαδήλωση στην πλατεία Χέιμαρκετ στις 4 Μαΐου, κατά την οποία οι απεργοί συγκρούστηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις με αποτέλεσμα τον θάνατο 4 διαδηλωτών και 7 αστυνομικών. Η άγρια καταστολή που διαδέχθηκε τη σφαγή στο Χέιμαρκετ, η σύλληψη 8 αναρχικών που υπήρξαν πρωτεργάτες των απεργιών και η καταδίκη σε θάνατο δια απαγχονισμού 4 εξ αυτών (υπό την προσημαστική κατηγορία της υποκίνησης βίας δια των λόγων) αποσκοπούσε στην κατατρομοκράτηση και υποχώρηση των απεργών εργατών και των αλληλέγγυων σε αυτούς.

Αντίθετα, το γεγονός της δολοφονίας των 4 αναρχικών συντρόφων μας συσπείρωσε τους εκμεταλλευόμενους/ες και καταπιεσμένους/ους ανά τον κόσμο, οι αγώνες των οποίων κατέστησαν το 8ωρο και την Κυριακάτικη αργία ταξικό/κοινωνικό κεκτημένο. Η 1η Μάη λοιπόν, μέρα ξεσηκωμού των εργατών του Σικάγο που πνίγηκε στο αίμα των δολοφονημένων αναρχικών, αποτελεί μέρα κινηματικής μνήμης και ορόσημο στην ιστορία των αγώνων των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων ενάντια σε όλους/ες όσους/ες τους καταδυναστεύουν: στα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά, στο κράτος και το κεφάλαιο. Ταυτόχρονα όμως αποτελεί και μέρα αγώνα: του αγώνα για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση, στο πλαίσιο του οποίου η διεκδίκηση και η κατάκτηση του 8ωρου αποτέλεσε σταθμό στον αγώνα για την οριστική καταστροφή κράτους και καπιταλισμού και τη δημιουργία μιας ακρατικής, αταξικής, ανεξούσιας κοινωνίας.

